

Väntan

Jeepen skakar och guppar fram genom natten. Ur stereon dånar mauretansk popmusik. Utanför vindrutan breder öknen ut sig. Allt är precis som för en månad sen, då vi var på väg från flygplatsen i Tindouf till flyktinglägret Smara. Och allt är tvärtom. Vi är på väg härifrån. Om några timmar kommer allt det här att verka som en dröm. Overkligt och avlägset.

Aldrig förut har jag kommit så nära ett krig. Jag minns besöken på Centret för krigsskadade och minoffer, några kilometer ifrån Smara. Jag tänker på Said med de skrattande ögonen, som har legat förlamad i sin säng sedan mer än 10 år tillbaka. Jag tänker på Aklajilha, som alltid är omgiven av släkt och vänner och som förlorade två föräldrar och ett ben i flykten från Västsahara för mer än 30 år sedan. Jag tänker på Mariam, som drömmer om att bli arabisk popsångerska och som sitter i rullstol.

Detta är krig, 18 år efter vapenvilan. Alla går i väntan. Väntan på mening, väntan på frihet – väntan på ett nytt krig. Det är inte långt borta nu. Ökensanden rinner ur timglaset. Snart klämtar klockan för de västsahariska flyktingarna. De är trötta på att vänta.

Jag försöker fokusera blicken på sandkorn och stjärnor men stirrar mig blind på min egen spegelbild i rutan. Jag hoppas att jag aldrig glömmer vad väntan är. Och jag hoppas att jag aldrig glömmer vad krig är.

Sara Bergström